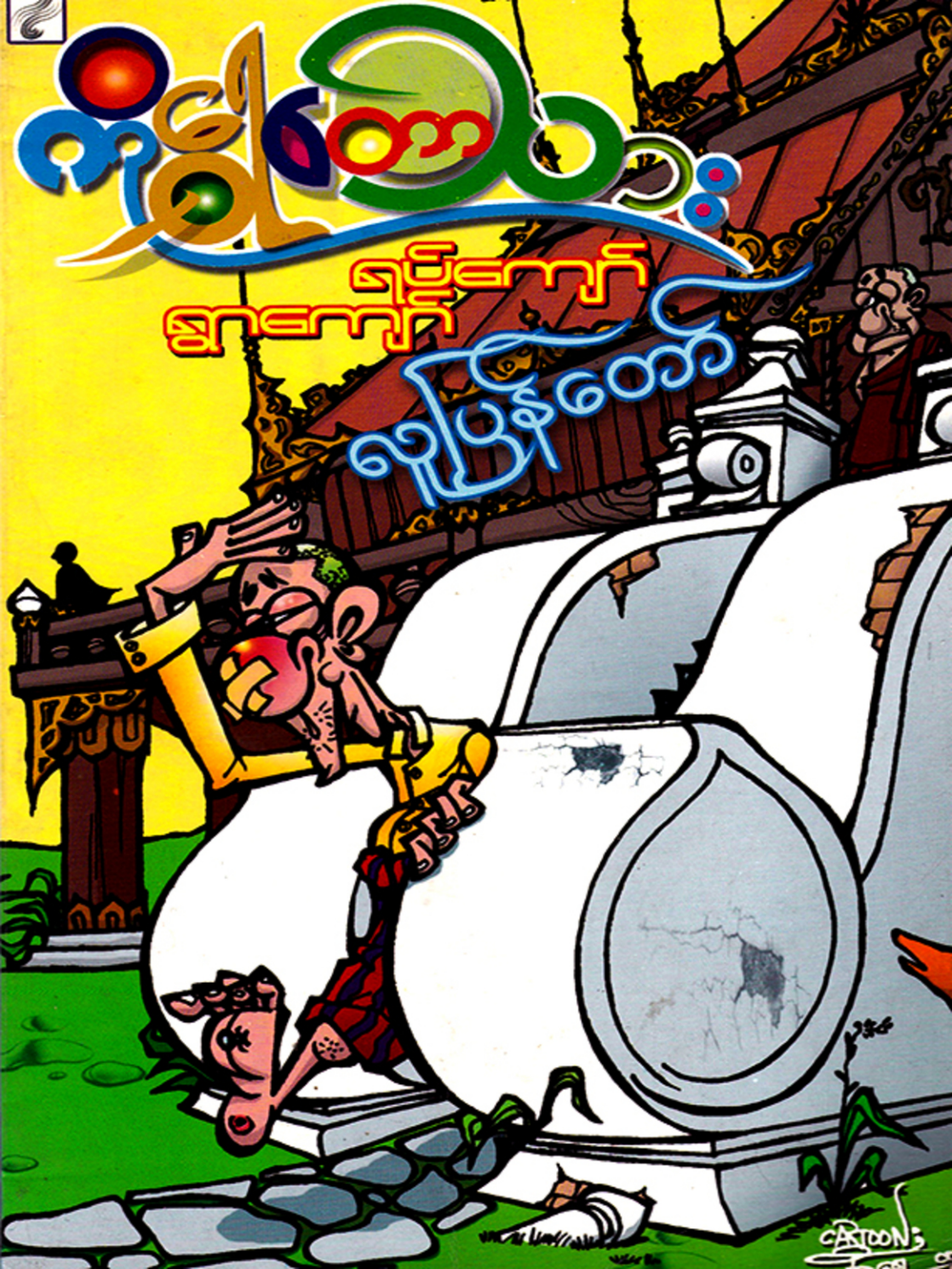

အိမ်ထောင်

ရုပ်ရှင်
ဇာတ်ကား

လူပျိုနဲ့မိန်းမ

CARTON'S

သည် သင်တိုင်းရွာကလေးမှာ တော့ "ဘုန်းကြီးလူထွက် လင်မယား
"၊ "လူပြန်တော် လင် မယား" ဆိုလျှင် ကိုထုံကြီးနှင့် မပွေးလှတို့ လင်မ
ယားအား ပြောဆိုရည်ညွှန်းကြောင်း ကလေးက အစ သိထားကြချေ၏။

ကိုထုံကြီးတစ်ယောက် လူလောကကြီးကို ငြီးငွေ့ပါသည် ဆိုပြီး
ဘုန်းကြီးဝတ်ခဲ့သည် မှာ ရဟန်း(၁၅)ဝါတိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်သည် ။ အမှန်မ
တော့ လူလောကကြီးကို ငြီးငွေ့၍ မဟုတ်။ လိုတာမရ၊ ရတာမလို၍
သင်္ကန်းဆီးခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည် ။ သို့ရာတွင် ရှေးပရံ-ပရံ၊ မနှေးကြုံတူ၍ (
ထိုစဉ်က) လှတ ပတနှင့် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် တုတ်တုတ်ခဲခဲ မပွေးလှ
ကလေးကို မြင်လိုက်သောအခါ ပုတီးကိုလည်း မကိုင်နိုင်တော့။ တရား
ကိုလည်း ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီး မထိုင်နိုင်တော့။

နောက်ဆုံးမတော့ ကိုယ်တွင်းရောဂါကာမနာကို ကုရာနတ္ထိ ဆေးမ
ရှိနိုင်တော့ပြီဟု ယူဆ လျက် ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကြီးအား ခွင့်ပန်
လျှောက်ထားလျက်၊ သိက္ခာချ လူဝတ်လဲလိုက်သည် ။ ပြီးတော့ အမေတ
စ်ခု သမီးတစ်ခုဖြစ်သော ပွေးလှတို့ အိမ်ထက်တက်ကာ အရှေ့ခုနစ်အိမ်၊
အနောက် ခုနစ်အိမ် အသိပေးရင်း အကြင်လင်မယားဘဝသို့
ရောက်ခဲ့ကြလေသတတ်။

ညားကာစ ကာလတုန်းမှာ တော့ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး မိုးမမြင်၊
လေမမြင်။ ကြားလေများ သွေး လေမလား ဝေးသွားမှာ ကိုစိုးမှ စိုး။

"ပွေးလေးရေ... အေ...ပွေးလေး"

"ဘာလဲ...ကိုထုံ၊ လုပ်တော့မလား။ အဲ... စားတော့မလား ပြော ပွေးလေး ခူးခပ်ပေးမယ် လေ"

သည် လိုမျိုး တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး အကြင်နာအခက်များ ရင်မှာ ယှက်ပွားခဲ့ကြသည် ။ သို့ရာတွင် လပေါင်းများ စွာ နှစ်အနည်းငယ်ကြာ တော့ တစ်ဦး၏ အကျင့်စရိုက်ကို တစ်ဦးက သိလာ၍ နည်းနည်း တော့ အင်တင်တင်ဖြစ်လာ၏။ သည် ကြားထဲ ကစော်သမားငပိန်နှင့် ပေါင်းဖက်မိ၍ သူတော်ချင်းချင်း သတင်းလွေ့လွေ့ဖြစ်ကာ ကိုထုံကြီးတစ်ယောက် ညနေညှိလျှင် တအေအေ၊ တအဲအဲနှင့် လေကပြိုပြီး အနောက်ပိုင်း ထန်းတဲသို့ ရောက်မှ သာ ရောဂါဝေဒနာ သက်သာတော့သည် ။ သောက်ကောင်းကောင်း နှင့် အတားအဆီးမရှိ သောက်ပြန်လေသည် မို့ အိမ်ပြန်ရောက်လျှင် ထမင်းမစားနိုင်တော့။ လျှာလေး အာလေးကြီးနှင့် ပြောချင်ရာပြော။ ဆိုချင်ရာဆို။ ပြီးတော့ နေရာမှာ တင် တခေါခေါ။

သည့် အတွက် မပွေးလှ စိတ်ညစ်ရသည် ။

သည် အတိုင်းဆိုလျှင် သူမ၏ အိမ်ထောင်ရေးအတွက် ရင်လေးစရာ ။ ချစ်စခင်စ ကြင်နာစ အချိန်ကာလများကို ပြန်တမ်းတမိသည် ။

"ဟဲ့ သည် လိုချည်း မနေနဲ့ လေ။ တချို့ကိစ္စတွေမှာ လူဟာ ဘာမှ တတ်နိုင်တာ မဟုတ်ဘူး "

"ဒါဖြင့် ပွေးလှ ဘာလုပ်ရမလဲ အရီးလေး သန်းတင်ရယ်"

"လူမစွမ်း နတ်မတဲ့ ။ မကြားဖူးဘူးလား။ အရီးလေးတို့ ဆို ဘာကလေးပဲ အရေးပေါ်လာပေါ် လာ နတ်ကတော် ဒေါ်ချစ်နှင်းဆွေဆီသွားပြီး ဆက်သွယ်အကူအညီတောင်းတာပဲ"

"ဒီတော့ အဆင်ပြေရောတဲ့ လား အရီးလေး"

"အို... အေ... ဘယ့်နယ် ပြောလိုက်ပါလိမ့်။ နတ်ကတော် အမေချစ် နှင်းဆွေက အင်မတန် တော်တာနဲ့ ။ တို့ များ နတ်တွေကို ယုံကြည်ကြ တယ်ဆိုပေမဲ့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ မှ နတ်တွေကို ဆက်သွယ် လို့ ရတာ မဟုတ်ဘူး ။ ကြားလူဖြစ်တဲ့ အမေချစ်နှင်းဆွေတို့လို နတ်ကတော်တွေက တစ်ဆင့်သာ ဆက် သွယ်ကြရတယ်။ သူတို့ က မှန်ကန်တိကျအောင် ဆက်သွယ်ပေးတယ်။

နတ်တွေဆိုတာ အင်မတန်စွမ်းတာယဲ့။ ဘာပစ္စည်းပျောက်ပျောက် သူတို့ က အကုန်သိပြီးသား ဟိုတစ်နေ့က ငါ့မြေးလေးဗိုက်နာလို့ သွားမေးတော့ အိမ်တွင်းအုန်း မလဲသေးလို့ ဒဏ်ခတ်တာတဲ့ ။ ဒါနဲ့ အိမ်ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ဆိုင်ရာပိုင်ရာတွေကို တောင်းပန်ပြီး ဆွဲအုန်းကိုလဲ ပေးလိုက်တာ ချက်ချင်းကို ဝေဒနာပျောက်တော့တာပဲ"

အမှန်မတော့ အရီးလေး၏ မြေးမှာ ဆီးဖြူသီးတွေ အစားများ ဤဝမ်းချုပ်ကာ အောင့်ခြင်းဖြစ် သည် ။ သက်သာချိန်တန်တော့လည်း သက်သာသွားသည် ကို အိမ်တွင်းအုန်း လဲပေးလိုက်၍ ပျောက် သည် ဟု ထင်မြင်ယူဆသွားခဲ့သည် ။ ထန်းသီးကြွေခိုက် ကျီးနင်းခိုက်ကို နားမလည်။ အရီးလေး သန်းတင်က ဟန်အမူအရာပါပါ။ အာဝဇ္ဇန်းကောင်းကောင်း နှင့် ပြောဆိုလာတော့လည်း ပွေးလှအဖို့ အမကြီးမမည့် နတ်တို့ အပေါ် အာရုံညွတ်သွားခဲ့ရသည် ။

အိမ်မှာ ဘုရားကျောင်းဆောင်နေရာက အိမ်တွင်းအုန်းဆွဲလာသည် ။ ဒါကို ကိုထုံကြီးက မကြိုက်။

"မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ ကိုးကွယ်မှုတွေကို ရှောင်ကြဉ်စမ်းပါကွာ။ ကိုယ့်အိမ်မှာ အထွတ်မြတ်ဆုံး လူနတ် ဗြဟ္မာတို့ ရဲ့ ကိုးကွယ်ရာ ဘုရားရှင်ရှိနေပြီပဲဟာ ။ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာသုံးပါးကိုသာ ဆည်း ကပ်ကိုးကွယ်သင့်

တာ"

"ကိုထုံ ပြောတာ မပွေး မငြင်းပါဘူးတော်၊ ဒါပေတယ်လို့ နတ်ဆို တာလည်း ကိုးကွယ်ရာပဲ မဟုတ်လား။ ခေတ်အဆက်ဆက် နတ်ကိုးကွယ်မှုတွေ ထွန်းကားခဲ့လို့ ခုထိ ဆက်လက်ကိုးကွယ်နေ ကြတာပဲပေါ့။ နတ်မလို့ ကြီးပွားသွားကြသူတွေ အများကြီး"

"တော်စမ်း... မပွေး... ထွီ။ နင်တို့လို မိန်းမတွေဟာ နှာခေါင်းပါလို့ သာပဲ။ ပါများ သာမပါရင် ဟိုဒင်းတောင် စားကြမဲ့သူတွေတဲ့ ။ အဲဒါ အဟုတ်ပဲ။ သူများ ယောင်လို့ ယောင်၊ အမောင်တောင်မှန်း မသိ"

"ဪ... တော်က ကျုပ်လုပ်တာကိုကျ အပြစ်မြင်တယ်။ တော် ရှာ ဖွေသမျှ တော့ဖာသာ တော် မူးရူးသောက်စားနေတာမျိုးကျ မပြောဘူးလား။ ဒါကြောင့် အမေက ပြောတာပေါ့။ ဘုန်းကြီး လူထွက်များ ယောင်လို့ တောင် မစဉ်းစားလေနဲ့ တဲ့ ။ တကယ့် ဘုဂလန့်တွေတဲ့ ။ နေရာတကာ ဆရာ လုပ်တတ်တာချည်းတဲ့ ။ အမလေး... မှန် လိုက်လေခြင်း အမေရယ်... အမေရဲ့ "

"ဟာ... တောက်၊ ကျက်သရေမရှိတဲ့ ဟာမ။ ငါ... ထကန်လိုက်ရ... ‘ ပဋိသင်္ခါ ယောနိ သော’ သွားမယ်"

ကိုထုံကြီးနှင့် မပွေးလှကား အသွင်မတူသော်လည်း အိမ်သူအိမ်သား အဖြစ် ဤသို့ဤပုံ ပေါင်း စည်းနေခဲ့ပါသတည်း။

ကြည်လင်သာယာသော ရာသီဥတုလွှမ်းခြုံထားသည့် နေ့လယ်တစ်ခင်း မပွေးလှသည် ကောက်သင်းကောက်၍ ရသော စပါးနှံများကို ဂုန်နီ အိတ်ထဲထည့်ကာ အပြင်မှ ပုလင်းဖြင့် ထုလေ၏။ ကိုယ်တိုင်လက်ဖြစ် စပါးစေ့များကို ခြွေနေခြင်းပင်တည်း။

ပြီးလျှင်ဖြင့် အိတ်ကိုဖွင့်ကာ အိတ်တွင်းမှ စပါး၊ ကောက်နှံတို့ ကို ဆန်ကောအတွင်းသို့ ထည့် မည်။ သည့် နောက် ဆန်ကောကို ခုတ်ကာ ပြာတီးလိုက်လျှင်ဖြင့် ကောက်ရိုးအမှော်၊ အနှံဖျင်းတို့ သည် လွင့်ထွက်သွားပြီး အနှစ်အဆံပြည့်ဝစွာသော စပါးစေ့တို့ က ဆန်ကောထဲ၌ တင်ကျန်ရစ်လိမ့်မည်။ သည် နည်းဖြင့် ကောက်သင်းကောက်စပါးတို့ ကို စုလာသည် မှာ တစ်တင်းကျော်ခန့်ရပေပြီ။

သည် ခဏ မပွေးသည် အုန်းတံမြက်စည်းတိုလေးဖြင့် ရွက်မှော်အမှေးတို့ ကို သီးသီးသန့်သန့် စုပုံရန် လှည်းကျင်းနေလိုက်သည် ။ ထိုခဏ မမျှော်လင့်သော အရာကလေးတစ်ခုက သူမ၏ အမြင် အာရုံထဲ ဝင်ရောက်လာသည် ။

"ဟယ်...တွေ့... တွေ့ပြီ"

ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားသည် နှင့် အမျှ တောင်တောင်အီအီကြည့်လိုက်သည် ။ ကိုထုံကြီးကား အိမ်ကပြင်၌ နီးတွေကိုသပ်လျက်ရှိ၏။

"ကိုထုံရေ... ကိုထုံ... ဒီ... ဒီကို ခဏလောက် လာစမ်းပါဦး"

မပွေးလှ၏ အသံကြောင့် ဓားမောက်နှင့် နီးအစည်းတို့ ကိုချကာ ပုဆိုးကိုခါ၍ ပြင်ဝတ်ရင်း "ဘာများ လဲဟာ... အေးအေးလူလူကို နီးမထိုးရဘူး" ဟု ဆိုလျက် စိတ်မသက်သာဟန်ဖြင့် လျှောက် သွားလေ၏။

ကိုထုံကြီး အနီးသို့ရောက်လာတော့ မပွေးလှ၏ မျက်နှာမှာ မချိုမချ

၌။

"ဟ... ဘာဖြစ်တာလဲ"

"တော့်ကို ထူးဆန်းတာ ပြချင်လို့ "

"ဘာများ ထူးဆန်းတာလဲဟာ။ အလကား အရည်မရ၊ အဖတ်မရ"

"တော်ကလေး... အလကားနေ စိတ်တိုဖို့ ပဲ သိတယ်။ ဟောဒီမှာ ဘာလဲဆိုတာကြည့်စမ်း"

ဘက်ဘက်လက်အတွင်း ဆုပ်ထားသည် ကို ဖြည်ပြလိုက်သည် ။

"ဟ... ထူးဆန်းတယ်လို့ သာ ... ဘာများ ထူးဆန်းလို့ လဲဟာ။ နင့်လက်ထဲကဟာ နှိပ်ကြယ် စေ့တစ်လုံးပဲဟာ။ အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ"

"တော့်ကို ပြောချင်လို့ ။ တော်က ကျုပ်ဆို အပြစ်မြင်ဖို့ ချည်းပဲ။ တော်ပြောသလို နှိပ်ကြယ်စေ့ ဆိုတာမှန်ပါတယ်။ အဲဒီနှိပ်ကြယ်စေ့ဟာ ဟိုတစ်နေ့က အင်္ကျီဝတ်ရင်းက ဖြုတ်ခနဲပြုတ်ပြီး ဘယ်ကျ ပျောက်သွားတယ်မသိဘူး"

"ဟ... နင့်ဘာသာနင် သေသေချာချာ မရှာလို့ မတွေ့တာနေမှာ ပေါ့ဟ"

"ထားပါတော့တော်၊ ကျုပ် ပြောချင်တာက နှိပ်ကြယ်စေ့ ပျောက်သွားတာ မဆန်းပေမဲ့ ပြန်ရ တဲ့ ပုံက ဆန်းတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း ပြောချင်တာပါ"

"အင်း... ပြောစမ်းပါဦး"

"နှိပ်ကြယ်စေ့ ပျောက်သွားတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နတ်တွေ ဘယ်လောက်စွမ်းမစွမ်း လက်တွေ့ သိရအောင်လို့ အရီးလေးသန်းတင်နဲ့

တိုင်ပင်ပြီး နတ်ကတော် အမေချစ်နှင်းဆွေဆီ သွားခဲ့တယ်"

မပွေးလှကတော့ အာပေါင်အာရင်း သန်သန်ပြောလို့ ။

လင်တော်မောင် ထုံကြီး၏ မျက်နှာတင်းလာသည် ကို ရိပ်စားမိဟန်
မတူ။

"အဲဒါ... ဟိုရောက်တော့ အမေ ချစ်နှင်းဆွေက အထက်နတ်တွေကို
ပင့်ဖိတ်ပြီးမေးကြည့် တော့ ဘာမှ မပူနဲ့ တဲ့ ။ ဘယ်နေ့ဘယ်ရက် ဘယ်
အချိန်မှာ ပြန်တွေ့ရမယ်လို့ ကွက်တိကို ဟောလိုက် တာ"

"အခု... ကွက်တိ ပြန်တွေ့တာပေါ့ ဟုတ်လား"

"ကွက်တိပါပဲတော်။ အင်မတန်မှန်တဲ့ ဟောချက်ပဲ။ ဒါကြောင့် ကျုပ်
နတ်တွေကို ယုံတာပေါ့"

"အေး... ယုံတာ မယုံတာ အပထား။ ဒါထက် နင့်နတ်ကတော်က အ
လကားဟောပေးတာ လား"

"အလကားတော့ ဘယ်ရမလဲတော်။ ကြည်ညိုလေးစားသမှုနဲ့ ရေစင်
ဖိုး ကိုးကျပ်တစ်မတ် တင်ခဲ့ရတာပေါ့"

"ဘာ... ဘာမှ တန်ဖိုးမရှိတဲ့ နှိပ်ကြယ်စွေကလေးတစ်လုံးအတွက်
ငွေကိုးကျပ်တစ်မတ် ကုန် လာခဲ့ရတယ် ဟုတ်လား"

"သူက ဆက်ဟောပါသေးတယ်တော်။ ဒီလို လာမေးတာကို
ယောက်ျားဖြစ်သူ မသိစေနဲ့ တဲ့ "

"ဘာလဲ... သိရင် အရိုက်ခံ၊ အကန်ခံရမယ်ပေါ့"

"ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်၊ အဲသလို ဟောလိုက်တယ်"

"ကိုင်း... ဒီလောက်တောင် နုံအတွဲ မိန်းမ... ကဲကွာ"

"ဘိုး"

"အောင်မယ်လေးတော့... မှန်လိုက်တာ"

"ကိုင်းဟာ"

"ဘိုး"

"မှန်လိုက်တာမှ ကွက်တိပါပဲတော့"

"ကိုင်းကွာ"

"အိုး... အမေ... မှန်လိုက်တာတော့"

အကယ်တန္တူ ပတ်ဝန်းကျင်မှ သာ လာရောက်ဆွဲလွဲဖျန်ဖြေမှု မရှိပါက မပွေးလှတစ်ယောက် ငါးဖယ်တေ တေသလို အတေခံရမည်မှာ သေချာလှပေစွတကား။
